

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen. Delen kan dus altijd!

De komende generaties zitten straks middenin de ellende

TINKEBELL

Ik maak er wel eens cynische grapjes over, maar om eerlijk te zijn heb ik het nieuws erover, behalve op het moment van de ramp, niet heel erg aandachtig gevolgd. Totdat milieuorganisatie 'Green Cross' me benaderde en me uitnodigde voor een studiereis. Want ondertussen is het ruim vier jaar geleden: de kernramp in Fukushima. En volgens deze organisatie is de situatie nog steeds even zorgelijk.

Vandaar zit ik nu in het vliegtuig richting Japan. Met als doel geïnformeerd te worden (zodat ik u kan informeren) over de stand van zaken. Over kernenergie. Kernrampen. Alle gevaren en de consequenties in en rondom Fukushima en ook in Hiroshima. En nu ik de documentatie die me vooraf is toegezonden doorlees, lijk ik cynisch grappend dingen gezegd en geschreven te hebben die zeer wel

mogelijk niet ver van de waarheid zaten.

Ik maak namelijk nogal eens opsommingen van dingen die misgaan in de wereld. Het is een soort doemscenario waar ik zeer, zeer voor vrees. Het ding met doemscenario's is echter dat wij mensen zo zijn geprogrammeerd, dat we ze niet geloven. We leven in de volle overtuiging dat wij (als mensheid) te allen tijde overal een oplossing voor vinden. Wat niet compléét uit de lucht komt vallen, want we hebben, zeker in de afgelopen eeuw, nogal wat wonderen verricht en van alle voorspelde keren dat onze wereld zou vergaan, is het niet één keer echt gebeurd.

Maar het gevolg is dat wanneer er dan af en toe iemand opstaat die zegt dat het deze keer ècht mis is, het niet meer zo veel uitmaakt hoe goed onderbouwd het verhaal van die persoon is: hij of zij is een doemdenker en een doemdenker is een hypochonder. Een beetje gek dus. Vervelend ook. Een zeur en vooral niet serieus te nemen.

Ik wéét dat dus wanneer ik mijn opsomming maak: overbevolking, klimaatverandering, stijgende zeespiegel, mislukte oogsten, mensen op zoek naar eten, meer vluchtende mensenstromen, fosfaattekort, te weinig betaalbaar voedsel, meer onrust, meer oorlog, nog meer vluchtende mensenstromen, drinkwatertekort, ziekten, moordpartijen die voortduren totdat een groot deel van de wereldbevolking aan zichzelf ten onder is gegaan. Voor wie nog niet snapt waarom ik me liet steriliseren, nou dáárom. Deze en de paar komende generaties (daarna zal het wel weer rustiger worden, voor spel ik) komen middenin deze ellende te zitten. Sterker nog: Het is al begonnen.

Maar dan komt dus mijn cynische grapje. Namelijk: behálve als het nu écht mis gaat in Fukushima. Eén flinke storm kan een tweede, grotere, kernramp veroorzaken en dan is het in een klap gedaan met een groot deel van de wereldbevolking.

En als we dan toch met niet meer zo veel zijn, hoeven we elkaar ook niet meer af te maken om genoemde zaken. Evengoed naar, maar dat scheelt wel jarenlange ellende. Je zou er bijna op hopen. Waarom ik deze slechte grap dan maak? Omdat beide scenario's door de meeste mensen als onmogelijkheid worden gezien. Kunstenaar Damien Hirst vertaalde dat mooi in zijn werk 'The impossibility of death in the mind of someone living' (De onmogelijkheid van dood in de beleving van iemand die leeft). Maar feit is: Het *is* niet onmogelijk. Ons gevoel is irrationeel. Dood bestaat wèl en er zit ongeluk in een klein hoekje.